

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2006. évi október hó 2., 3. és 6. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bűnszervezet tagjaként elkövetett emberölés előkészületének büntette és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott és TÁRSAI** ellen indított büntető ügyben a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2006. évi április hó 13. napján kihirdetett 2.B.268/2005/505. számú ítéletének fellebbezéssel érintett részét megváltoztatja:

az I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VI. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak bűncselekményeinek megnevezéséből a bűnszervezet tagjakénti minősítést,

az emberölés előkészületének büntetténél az elkövetői alakzat megjelölését
m e l l ő z i .

Az V. r. vádlott fegyvercsempészetként értékelt cselekményét bűnsegédként elkövetett lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntettének,

A VI. r. vádlott elkövetői minőségét felbujtóinak,

A VII. r. és VIII. r. vádlottak cselekményét társtetteségben, folytatólagosan elkövetett lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntettének minősíti.

A VII. r. és a VIII. r. vádlott főbüntetését **5 (Öt) évre** enyhíti.

Az I.r., a II.r., a III.r., a IV.r., az V.r., a VI.r., a VII.r., és a VIII.r. vádlottakkal szemben a büntetést bűnszervezetben elkövetett bűncselekmények miatt,

a VI.r. vádlott esetében többszörösen visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A motorkerékpár forgalmi engedélyének elkobzását mellőzi, azt megküldi a kiállító hatóságnak.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege **17.887.553,- (Tizenhétmillió-nyolcszáznyolvanhétezer-ötszázötvenhárom)** forint, amiből **az V. r. vádlott 329.693,- (Háromszázhuszonkilencezer-hatszázkilencvenhárom)** forintot

a **VIII. r.** vádlott **150.150,- (Egyszázötvenezer-egyszázötven)** forintot köteles megfizetni.

A bűnügyi költségből **4.103.214,- (Négymillió-egyszázháromezer-kettőszáztizennégy)** forintot visel az állam.

Megállapítja, hogy a **III. r.** vádlott neve (vezetéknév, első utónév, második utónév), anyja: (vezetéknév, első utónév, második utónév), a **IX. r.** vádlott neve (vezetéknév, első utónév, második utónév).

Egyebekben az elsőfokú ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült **132.524,- (Egyszázharminckettőezer-ötszázhuszonnégy)** forint bűnügyi költségből a **VIII. r.** vádlott köteles megfizetni **58.364,- (Ötvennyolcezer-háromszázhatvannégy)** forintot, **74.160,- (Hetvennégyezer-egyszázhatvan)** forintot az állam visel.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként elkövetett emberölés előkészületének büntetében, mint társtettést és bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntetében, mint felbujtót. Ezért halmazati büntetésül 12 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Bf.II.240/2006/90.

Ugyanakkor 2 rb. bűnszervezet tagjaként, felbujtói minőségben elkövetett lőfegyverrel visszaélés büntetése vádja alól felmentette.

A II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként elkövetett emberölés előkészületének büntetében mint társtettést és bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntetében mint bűnsegédet. Ezért halmazati büntetésül 10 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként elkövetett emberölés előkészületének büntetében mint társtettést, amelyért 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ugyanakkor 1 rb. bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntettének vádja alól felmentette.

A IV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként elkövetett emberölés előkészületének büntetében, mint társtettet, amelyért 6 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. 1 rb. bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntettének a vádja alól felmentette.

Az V.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként elkövetett emberölés előkészületének büntetében mint társtettet és bűnszervezet tagjaként elkövetett fegyvercsempészet büntetében mint bűnsegédet, amelyért mint visszaesőt, halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. 1 rb. bűnszervezet tagjaként elkövetett lőfegyverrel visszaélés büntettének vádja alól felmentette.

A VI.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntetében, mint társtettet, amelyért 10 év fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről végleges hatállyal történő kiutasításra ítélte.

A VII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntetében, mint társtettet, amelyért 7 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Ugyanakkor 1 rb. emberölés előkészületének büntette és 1 rb. lőfegyverrel visszaélés büntettének vádja alól felmentette.

A VIII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnszervezet tagjaként, folytatólagosan elkövetett fegyvercsempészet büntetében, mint társtettet, amelyért 7 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A IX.r. vádlottat az ellene emelt emberölés előkészületének büntette és lőfegyverrel visszaélés büntettének a vádja alól felmentette.

Az ítélet ellen az ügyész az I.r., a III.r., a IV.r. és az V.r., a VII.r. vádlottak részbeni, a IX.r. és a X.r. vádlottak teljes körű felmentése miatt, a bűnösség megállapítása, az előbbi nyolc vádlott esetében súlyosítás, az utóbbiak esetén pedig a büntetés kiszabása, továbbá az V.r. vádlott tekintetében a különös visszaesői minőség megállapítása végett, illetve a megállapított minősítéshez kötődő egyes elkövetési alakzatok tekintetében jelentett be fellebbezést.

Fellebbezést jelentett be továbbá az I.r., a II.r., a III.r., a IV.r., a VII.r. és a VIII.r. vádlott felmentésért, az V.r. vádlott az élet elleni bűncselekmény tekintetében

felmentésért, a bűnszervezet tagjaként történő elkövetés megállapításának mellőzéseért, a fegyvercsempészet büntettének lőfegyverrel visszaélés büntettére történő minősítésért és enyhítésért, a VI.r. vádlott a bűnszervezet tagjaként történő elkövetés megállapításának mellőzéseért, a társtettség megállapítása miatt és enyhítésért.

Ugyancsak fellebbezést jelentett be az I.r. vádlott védője eljárási szabálysértés és megalapozatlanság miatt hatályon kívül helyezés és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasításáért, valamint másodszorban felmentésért, a II.r. vádlott védője megalapozatlanságra hivatkozással hatályon kívül helyezésért, a III.r., a IV.r. és a VII.r. vádlott védője felmentésért, az V.r. vádlott védője felmentésért, a tényállás téves megállapítása és téves minősítés miatt, illetve enyhítésért, a VI.r. vádlott védője megalapozatlanság miatt, a bűnszervezet tagjaként való elkövetés mellőzése, valamint társtettség helyett bűnsegédi minőség megállapítása, Bf.II.240/2006/90.

és enyhítés, a VIII.r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodszorban enyhítés végett.

A nyilvános ülésen az V.r. vádlott védője kiegészítette a fellebbezését, s elsődlegesen az I.r. vádlott védőjével azonos indokok alapján az ítélet eljárási szabálysértés alapján történő hatályon kívül helyezését, másodlagosan az emberölés előkészületének büntette alóli felmentést, a fegyvercsempészet büntette helyett lőfegyverrel visszaélés büntettének a megállapítását, a bűnszervezetben történő elkövetés mellőzését, a büntetés enyhítését, és a szabadságvesztés végrehajtási fokozataként börtön megállapítását, a VII.r. vádlott védője elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan felmentést, harmadszorban pedig eltérő minősítés mellett a büntetés enyhítését indítványozta.

A védők - mindenekelőtt az I.r. vádlott védője - fellebbezésük írásbeli indokolásában, illetve a perbeszédükben a megyei bíróság eljárását több ponton is kifogásolták:

- érelmezték, hogy az elsőfokú bíróság nem zárta ki a tárgyalásról a nyilvánosságot, amely álláspontjuk szerint lehetőséget teremtett arra, hogy a nyomozóhatóság képviselője a tárgyaláson jelen legyen, és az ott szerzett információk alapján „felkészítse” az együttműködő terhelteket a tanúvallomásuk megtételére.
- Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság biztosította **2. sz. tanú** és az 1. számú tanú részére a nyomozás során tett vallomásuk megismerését, az arról készült másolat kérelmükre történő kiadásával.

- Álláspontjuk szerint abszolút hatályon kívül helyezési ok valósult meg azáltal, hogy **(a védő neve)**, a IV.r. és a IX.r. vádlott védője a nyomozás során tanúként kihallgatott **3. sz. tanú** - és egy másik személy - segítőként járt el, tekintettel arra, hogy a tanú az erre vonatkozó meghatalmazást nem vonta vissza. A Be. 45.§ (2) bekezdése alapján ugyanis a tanú segítője nem járhatott volna el védőként az eljárás során, az erre vonatkozó meghatalmazás semmisnek tekintendő. Ennek következtében eljárásjogi szempontból úgy kell tekinteni, hogy a tárgyaláson a IV.r. és a IX.r. vádlottnak nem volt védője, jóllehet a törvény azt kötelezően előírja, amely eljárási szabálysértés révén abszolút hatályon kívül helyezési ok [Be. 373. § (1) bekezdés II/d. pontja] valósult meg.
 - Vitatták az elsőfokú bíróság által a nyomozási bíró általi kihallgatások kapcsán megvalósult eljárási szabálysértéssel (a védők értesítésének elmulasztásával) összefüggésben kifejtettek helyességét.
 - Álláspontjuk szerint az együttműködő terheltekkel kötött megállapodás titkosságát a bíróságnak fel kellett volna oldatnia, illetve az nem is képez államtitkot, s az eljárás részévé kellett volna tenni, ami lehetővé tette volna annak a tisztázását is, hogy a tanúk jogosan éltek-e a részleges vallomásmegtagadási jogukkal.
 - Véleményük szerint a tárgyalási jegyzőkönyvek nem tükrözik azt, hogy a bíróság tilalmazott kérdések (amelyek a válaszokat is tartalmazták) feltételével hallgatta ki a tanúkat.
 - Továbbra is vitatták az eljárás során felhasznált adathordozók, bizonyítékok hitelességét, és felvetették a manipulálásuknak a lehetőségét.
- élrelmezték az eredeti írásbeli híváslisták ismertetésének a hiányát, valamint
- azt, hogy a bíróság nem nyilatkozta a felhasznált hanganyagok tekintetében a vádlottakat, hogy kiknek a hangja hallható a felvételeken,
 - hogy az ügyész név szerint jelölte meg, hogy kinek a szakértői bevonását kéri,
 - azt, hogy a bíróság elmulasztotta **1. sz. szakértő neve** szakértői kirendelésére vonatkozó határozatát kézbesíteni a feleknek,
 - hogy **4. sz. tanú** idézését az ügyészség nem indítványozta, s ennek hiányban a bíróság azzal, hogy nevezettet hivatalból idézte, valójában átvette az ügyészség szerepét,

- a **2. sz. tanúra** vonatkozó teljes hanganyag nyilvánosságra tételére irányuló bizonyítási indítvány elbírálásának az elmulasztását, Bf.II.240/2006/90.
- s hogy a tolmácsot az egyik tárgyalási napon nem figyelmeztette a bíróság a hamis tolmácsolás törvényes következményeire

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezésből mellőzte az I.r., a III.r., a IV.r., az V.r. és a VII.r. vádlottak részbeni felmentését sérelmező részt, az V.r. vádlott különös visszaesői minőségének megállapítására irányuló indítványt, a minősítésekhez kapcsolódó egyes elkövetési alakzatokra vonatkozó megállapításokat és a IX.r. vádlottnak a bűnszervezet tagjaként elkövetett löfegyverrel visszaélés büntettének vádja alól történő felmentése miatt bejelentett részt.

Ugyanakkor indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I.r. - VIII.r. vádlottakkal szemben kiszabott főbüntetéseket súlyosítsa, a II.r. - V.r., a VII.r. és a VIII.r. vádlott tekintetében a közügyektől eltiltást hosszabb tartamban állapítsa meg, a IX.r. vádlott tekintetében az élet elleni bűncselekmény vonatkozásában a megalapozatlanság folytán az ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra. Indítványozta továbbá a motorkerékpár forgalmi engedélyének a kiállító hatóság részére történő megküldését, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását.

Az ítélet felmentő rendelkezései az I.r., a III.r., a IV.r., az V.r., a VII.r. vádlottak, valamint a X.r. és a XI.r. vádlottak tekintetében, illetve a IX.r. vádlott esetében a löfegyverrel visszaélés büntettét illetően első fokon jogerőre emelkedtek.

A fellebbezések az V.r., a VII.r. és a VIII.r. vádlottak tekintetében előterjesztett eltérő jogi minősítést célzó, valamint az utóbbi vádlottak esetében az enyhítésre irányuló rész kivételével alaptalanok voltak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 349. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletnek - a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó és fellebbezéssel érintett részét - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabálysértést, ami az ítéletet érdemi felülbírálatra alkalmatlanná tette.

A védők által felvetett eljárási szabálysértések tekintetében a másodfokú bíróság az alábbi álláspontra helyezkedett:

- A nyilvánosság kizárása

A tárgyalás nyilvánossága [Be. 237.§] egy olyan eljárási alapelv, amely alapvetően a terheltek érdekeit szolgálja. A törvény taxatívén meghatározza azokat az eseteket,

amikor a nyilvánosság kizárható. A bíróság ezen szabályoktól nem térhet el, a nyilvánosság indokolatlan kizárása az ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését is eredményezheti.

Az iratokból megállapítható, hogy nem volt eljárásjogi indoka a zárt tárgyalás elrendelésének, a bíróság az erre irányuló indítványt helyesen utasította el. Nem tiltható meg az sem, hogy a nyomozó hatóság tagja a tárgyaláson hallgatóként megjelenjen, s ott feljegyzéseket készítsen. A tanúk vallomása tartalmának a befolyásolása tiltott dolog, de erre vonatkozó adat nem merült fel.

-Az pedig, hogy az elsőfokú bíróság **2. sz. tanúnak** és az 1.számú tanúnak megküldte kérésükre a saját korábbi vallomásukat tartalmazó jegyzőkönyv-másolatot, nemhogy eljárási szabálysértésnek minősül, hanem éppen megfelel a Be. 70/B. § (7) bekezdésében foglaltaknak. Ettől független kérdés az, hogy adott esetben a tanúk szavahihetőségének értékelése körében szükségessé válhat ennek a körülménynek a vizsgálata és figyelembe vétele.

- Az abszolút eljárási szabálysértés

Ez az eljárásjogi felvetés alaptalan. A Be. 45. § (2) bekezdése szerint ugyanis „A tanú érdekében eljáró ügyvéd ezzel egyidejűleg nem lehet védő.”. Ez pedig azt jelenti, hogy az az ügyvéd, aki egy tanú segítőjeként jár el, azzal **egyidőben** nem lehet védő. **(a védő neve)** valóban eljár a nyomozás során /2005. február 7-én) **3. sz. tanú** -és egy másik személy- segítőjeként, de azon túlmenően, hogy 2005. február 10. napján az ügyvéd az erre vonatkozó meghatalmazás felmondását az eljáró hatóságnak bejelentette (nyomozati iratok XI. kötet 3599. oldal), s ezáltal ez a perbeli helyzete megszűnt, a tárgyaláson, az ügydöntő határozat alapját képező bizonyítási eljárás során nem járt el kettős pozícióban. **3. sz. tanú** tanúkénti kihallgatására ugyanis nem került sor, s a nyomozás során tett vallomása sem képezi a bizonyítási eljárás anyagát. Nem alakult ki tehát az a párhuzamos eljárási helyzet, hogy a védőként eljáró ügyvéd egyidőben a tanú segítőjeként is eljár.

- A nyomozási bíró előtti eljárás szabálytalanságának jogkövetkezménye

Bf.II.240/2006/90.

Az ítéletábra ebben a körben teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját (ítélet 40-42. oldal). Az eljáró hatóságnak valóban értesíteni kellett volna a nyomozási bíró üléséről az érintett gyanúsítottakat és védőket, figyelemmel azonban arra is, hogy az ülésen kihallgatottakat a bíróság kihallgatta tanúként, ezért a terheltek és a védők pótlólagosan gyakorolhatták a korábban megsértett jogait, s ezáltal az említett eljárási szabálysértés nem tekinthető súlyosnak.

- Az együttműködő terheltekkel kötött megállapodás titkossága

A másodfokú bíróság ugyancsak osztotta a megyei bíróságnak azon okfejtését, amely a bünygyi együttműködési megállapodások törvényességére, államtitok voltakra és arra vonatkozott, hogy a megállapodások tartalmára, azok szabályosságára a bíróságnak nincs kihatása, s hatáskör hiányában az nem is képezheti a bíróság általi vizsgálódás tárgyát (ítélet 31-34. oldal).

- A tárgyalási jegyzőkönyvek szabályossága

A rendelkezésre álló tárgyalási jegyzőkönyvek teljes egészében megfelelnek a készítésükkor hatályos jogszabályi rendelkezéseknek [Be. 250-251. §]. Amennyiben a tárgyaláson jelen volt vádlott, védő illetve más személyek a tanúk részére feltett kérdéseket olyannak minősítették, mint amelyek tiltott módon [Be. 181. § és 180. § (1) bekezdése] lettek feltéve, lehetőségük volt arra, hogy akár nyomban, akár pedig a jegyzőkönyv elkészítésétől számított 15 napon belül kérjék annak a jegyzőkönyvezését. Ilyen észrevétel, kérelem azonban az elsőfokú eljárás során nem volt. A jegyzőkönyvekből az is megállapítható, hogy a felek egyébként élhettek, és ténylegesen éltek is a jegyzőkönyv kiegészítésére, kijavítására irányuló jogukkal, azok azonban egyetlen esetben sem vonatkoztak a csak a másodfokú eljárás során megjelölt okra.

- A felhasznált adathordozók hitelességével, az írásbeli híváslisták ismertetésével, s a felvételeken hallható hangok eredetével kapcsolatos felvetésekkel kapcsolatban az ítéltábla osztotta a megyei bíróság álláspontját (ítélet 53-56. oldal), annak megisméltése nélkül.

- A hangszakértő ügyész általi névszerinti indítványozása, és a kirendelő végzés kézbesítésének elmulasztása

A büntetőeljárásról szóló törvény nem tiltja azt, hogy valamely fél név szerint jelölje meg, hogy kinek a szakértőkénti bevonását indítványozza. A bíróság ezt az indítványt önállóan bírálja el, maga dönt a kirendelendő szakértő személyéről. Az érintetteknek pedig lehetőségük van a szakértő kizárásának az indítványozására is nemcsak a kirendeléskor, hanem azt követően is. Ilyen indítvány, illetve a szakértő kizártságára vonatkozóan adat azonban nem merült fel.

A szakértői kirendelő végzés kézbesítésének elmulasztása pedig relatív eljárási szabálysértés. Tekintettel arra, hogy a felek a tárgyalás során gyakorolhatták a szakértő kizárására irányuló indítványtételi jogukat -melyre egyébként nem került sor - , amelyet alapvetően az biztosít, hogy a felek részére kézbesíteni kell a szakértő-kirendelő határozatot, ezért a megvalósult eljárási szabálysértés teljesen súlytalan.

- **4. sz. tanú** hivatalból történő idézése

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényt módosító 2006. évi LI. törvény hatálybalépése, azaz 2006. július hó 1. napját követően, ha az ügyész azt nem indítványozza, akkor az elsőfokú bíróságnak a vádat alátámasztó bizonyítás hiánya nem róható ugyan a terhére, de fennáll az a lehetősége, hogy a tényállás-felderítése körében hivatalból rendeljen el bizonyítást. A bíróságnak ezen időpont, illetve a törvényi módosítás előtt pedig hivatalból teljes körű volt a tényállás-felderítési kötelezettsége. Az elsőfokú bíróságnak tehát az eljárása idején hatályos törvényi rendelkezések szerint hivatalból fel kellett vennie minden olyan bizonyítást, amely a tényállás-felderítéshez hozzátartozott, függetlenül attól, hogy azt az ügyész vagy más arra jogosult indítványozta-e. Mindezekre tekintettel alapvetően téves felfogás az, hogy ügyészi indítvány nélkül nem rendelhette el a megyei bíróság **4. sz. tanú** tanúkenti kihallgatását.

- A teljes hanganyag, közte a **2. sz. tanú**ra vonatkozó felvételek nyílt táétele

Az ítélet tábla **2. sz. tanú** tekintetében is osztja az ítélet 45-46. oldalán kifejtetteket. Figyelemmel arra, hogy a nyomozó hatóság az általa érdektelennek tartott beszélgetésekre vonatkozó anyagokat a IV.r. vádlott esetében a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően megsemmisítette, értelemszerűen vonatkozik az egyéb, az eljárásban érintett személyekkel, így a **2. sz. tanú**val kapcsolatban felvett anyagra is. Ezért a bíróság eleve nem volt abban az Bf.II.240/2006/90.

eljárási helyzetben, hogy érdemben dönthessen a bizonyítási indítvány felől. Formailag ugyan valóban szükséges lett volna egy elutasító határozat meghozatala, és annak az ítéletben történő megindokolása /Be. 260.§ (1) bekezdése/, melynek az elmaradása azonban érdemi kihatással nem volt az ítéletre.

- A tolmács figyelmeztetésének elmaradása

Az állandó bírói gyakorlat szerint az eljárás résztvevőt (így a tolmácsot is) a jogaira, kötelességeikre eljárási szakaszonként egy alkalommal kell figyelmeztetni, az adott eljárási szakban való első alkalommal történő kihallgatásukkor illetve fellépésükkor (BH 1994.177), amelyből következően a hamis tolmácsolás törvényes következményeire már korábban figyelmeztetett tolmács újabb figyelmeztetésének az elmaradása nem valósított meg semmilyen eljárási szabálysértést. Ezen túlmenően a figyelmeztetés elmaradása egyébként is - a 2006. július 1. napját megelőző szabályozásból kiindulva - csak az adott esetben hamis tolmácsolást megvalósító személy büntetőjogi felelősségre vonhatóságának lenne az akadálya, ilyen jellegű tolmácsolás hiányában a felvett bizonyítás törvényessége nem kérdőjeleződhet meg

önmagában a figyelmeztetés elmaradása esetén (hasonlóan ahhoz, amikor a tanúnak a hamis tanúzás törvényes következményeire való figyelmeztetése maradt el).

Az elsőfokú bíróság tehát lényeges eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le a tárgyalást.

Az ügy elbírálása szempontjából releváns tényekre nézve rendkívül széleskörű és mélységű bizonyítást vett fel.

A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is igen nagy alaposággal értékelte és mérlegelte. Indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, kimerítően számot adott arról, hogy mely bizonyítékot mennyiben és miért fogadott vagy utasított el.

Az indokolásból megállapítható, hogy az ítéleti tényállás alapvetően az együttműködő terheltek vallomásain alapul, de csakis annyiban, amennyiben azt valamely más bizonyíték is alátámasztotta. Ez a fajta mérlegelés, amikor is a bíróság a vallomások általában más bizonyítékokkal is megerősített részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásoknak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja, a bizonyítékok bíróság által történt értékelésének a megszokott módja. Ez nem érinti a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát, és nem azonosítható azzal, hogy azon személy, akinek a vallomását csak részben fogadta el a bíróság, szavahihetetlennek tekintendő (BH 1998.418).

A megyei bíróság az egyes vallomások és az egyéb bizonyítékok között lévő ellentmondásokat aprólékosan számba vette. Okszerűen következtetett arra, hogy **5. sz. tanú**, **6. sz. tanú** és az 1. számú tanú vallomása az eljárás során következetes és egyező volt, s az ezen tanúk vallomásai között lévő kisebb jelentőségű ellentmondások az időmúlásnak tudható be.

2. sz. tanú vallomásai tekintetében a fenti elfogadott bizonyítékmérlegelési módot alkalmazva az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen járt el, amikor a tanú vallomásaiból azon bizonyítékokat, amelyeket más bizonyítékok is alátámasztottak, elfogadta a tényállás megállapítása során, míg azokat, amelyeket nem erősített meg más bizonyíték, anélkül, hogy az egész vallomást elvetette volna, csak ebben a részben mellőzött.

Vonatkozik ez az ún. cellapozíciók figyelembe vételére is. Az elsőfokú bíróság a vádlottak mozgását, tartózkodási helyét, egymással való kapcsolattartását nem önmagában a cellapozíciókra vonatkozó adatok alapján állapította meg, hanem együttesen értékelte az azokhoz kapcsolódó további bizonyítékokkal, s csak akkor vont le mindezekből a tényállást megalapozó következtetéseket, ha azok egymást erősítették.

A bizonyítékok mérlegelése körében az elsőfokú bíróság érvelése logikus, okszerű, megfelel az iratok tartalmának és az életszerűségnek. Valamennyi releváns bizonyítékot a mérlegelési körébe vont, s a tényállást az általa elfogadott bizonyítékokkal összhangban, azokra alapított meggyőződése [Be. 78. § (3) bekezdése] alapján állapította meg.

A mérlegelésen keresztül a tényállást támadó - ügyészi, vádlotti és védői - fellebbezések ezért eredményre nem vezethettek.

A másodfokú bíróság a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja és a 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján eljárva az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján mindössze az alábbiak szerint helyesbítette illetve egészítette ki a tényállást:

Bf.II.240/2006/90.

A IV.r. vádlott a 2./ alatti büntetését 2000. június 3. napján töltötte le.

Az V.r. vádlott visszaeső.

A VI.r. vádlott 2./ alatti büntetésének a végrehajtását a 3./ alatt megjelölt ügyben rendelték el utólag 2000. november 9-én. A VI.r. vádlott a 2./ alatti büntetését 2001. augusztus 15. napján töltötte ki (az ehhez kapcsolódó feltételes szabadság 2001. május 17-én telt le). A 3./ alatti büntetését - melyből ugyancsak feltételes kedvezményrel szabadult - pedig 2001. október 17-én töltötte le.

A VI.r. vádlott többszörös visszaeső.

A másodfokú bíróság a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó megállapításokból mellőzte az „elmondása szerint” megjelölést, tekintettel arra, hogy egy ítélet tényállásában a bíróság által megállapított tényeket kell feltüntetni, és nem az annak alapjául szolgáló bizonyítási eszközöket. Ezzel együtt az I.r. - V.r. vádlottak esetében - az életvitelükből következtetve - helyesbítette a vádlottak jövedelmeként feltüntetett összeget akként, hogy az ítéletben megjelölt összegnél nagyságrenddel nagyobb jövedelemmel rendelkeztek.

Az ítélet tábla a tényállás I/B. pontjában írtakat kiegészítette azzal, hogy az indokolásból a tényállásba emelte azon megállapítást, hogy 610.000 Ft-ot ténylegesen motorvásárlásra fordítottak, illetve a vásárlást a bűnszervezet finanszírozta. (ítélet 112. oldal 4. bekezdés)

A fegyvereket (a járművekhez hasonlóan) a megbízóknak kellett biztosítaniuk. (ítélet 112. oldal 7. bekezdés)

A IX.r. vádlott esetében a bizonyítékok elégtelensége miatt nem állapítható meg a vád szerinti tényállás (ítélet 120. oldal 5. bekezdése).

Végezetül ezen tényállási pontot kiegészítette azzal, hogy az I.r. - V.r. vádlottak megállapodtak abban is, hogy külföldi bérgyilkosoknak adnak megbízást **a sértett** megölésére. Megbízásukat meg nem állapítható személy közvetítette a külföldi bérgyilkosokhoz.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozott lett, s ezáltal irányadó volt a másodfokú bíróság számára is a felülbírálat során [Be. 352. § (2) bekezdése].

A megyei bíróság a tényállásból helyesen következtetett az I.r. - V.r. vádlottak bűnösségére a terhükre megállapított bűncselekmények vonatkozásában.

Az ítélet tábla a tényállás I/A pontjában foglaltakhoz fűzött indokolással (ítélet 59. oldal) abban a körben teljes mértékben egyetértett, hogy az ott írtak megalapozzák a bünszervezet valamennyi törvényi tényállási elemének a megállapíthatóságát mindegyik érintett vádlott vonatkozásában.

Ugyanakkor nem osztotta azt az álláspontot (ítélet 60. oldal (4) bekezdés), hogy a bünszervezet megállapíthatóságához hivatkozási alapul szolgáló bűncselekmények akárcsak általános szinten való megállapításához csak jogerős bírósági ítélet vagy az adott eljárásban felvett teljes körű bizonyítás szolgálhat alapul, amelyre a vádnak is ki kell terjednie.

Természetesen ezek is alapul szolgálhatnak. Nincs azonban eljárási akadálya annak, hogy az adott eljárásban felvett bizonyítás alapján a bíróság általános szinten megállapítsa azt, hogy a bünszervezet keretében milyen jellegű bűncselekmények elkövetésére került sor. Így pl. kábítószer-csempészetre, „védelmi” pénzek szedésére. Ezek megállapítása nem jelent semmiképpen vádon való túlterjeszkedést, amennyiben nem konkrétan, valamely bűncselekmény valamennyik törvényi tényállási elemére kiterjedően kerülnek megállapításra. Sőt, általában szükséges is a bünszervezet megállapításához. Jelen esetben azonban a tényállásban foglaltak is megalapozzák a bünszervezet léteire vont következtetést. A fogalmi elemek fennállása tekintetében a megyei bíróság által kifejtetteket (így pl. a hosszabb időt, a súlyos bűncselekmények elkövetésére irányuló célzatot stb.) az ítélet tábla - annak megisméltelése nélkül - osztotta, s az okfejtés helyességénél fogva az azt vitató védői álláspontokkal nem értett egyet.

A megyei bíróság érdemben helyesen következtetett az emberölés előkészületének büntetettét illetően az I.r. - V.r. vádlottak bűnösségére is.

Tévedett azonban az elkövetési magatartás mibenlétét illetően, amikor azt állapította meg, hogy az a „közös elkövetésben való megállapodás” volt.

Bf.II.240/2006/90.

Az ítéletábra téves jogi álláspontnak minősítette azon védői érvelést, hogy a közös elkövetésben való megállapodás csakis tettesi, társtettesi magatartás elkövetésére vonatkozhat - noha a jogirodalomban is található ilyen álláspont - , a közös elkövetésbe ugyanis beletartozik mindenfajta elkövetési magatartás kifejtése. Így nemcsak a tettesi, hanem a részesi is, s ennél fogva a megállapodás kiterjedhet részesi, ezen belül - közös - felbújtói magatartás kifejtésére is.

Ettől függetlenül a megyei bíróság tévesen állapította meg ezt az előkészületi elkövetési magatartást.

A **sértett** sérelmére tervezett ölési cselekmény megkezdésétől, vagyis a cselekmény kísérleti szakba jutásától kezdődően ugyanis, amikor már tettesi cselekményről - is - beszélhetünk, az I.r.-V.r. vádlottak cselekvősege felbujtóként elkövetett emberölés (kísérletének) minősülne. Jelen cselekményük pedig ennek, vagyis a - közös - felbujtásnak az előkészületi magatartása (minthogy az emberölés nem kezdődött meg), azaz a felhívás, a felhívásban való közös megállapodás, amelynek a megállapíthatóságához szükséges azon feltétel is megvalósult, hogy az közvetlen és konkrét (BH 2006.40), s a felhívás eljutott a bérnyilkosokig is.

Az I.r. és az V.r. vádlottak ezen túlmenő elkövetési magatartása pedig a bűncselekmény végrehajtásához szükséges feltételek biztosítása, miként azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg.

Tévedett azonban a megyei bíróság, amikor az emberölés előkészületét az azzal érintett vádlottak tekintetében társtettesként elkövetettnek minősítette.

Tettesi, társtettesi elkövetési magatartás ugyanis csakis tényállásszerű cselekmények esetén fejthető ki. Az előkészület azonban nem tényállásszerű, hanem diszpozíciószerű magatartás, s ezért egy bűncselekmény előkészületi szakaszában nem lehet tettesek és részesek között különbséget tenni (5/1999. BJE). A másodfokú bíróság ezért az érintett vádlottak tekintetében mellőzte az elkövetői formákra utalást az emberölés előkészülete vonatkozásában.

Nem osztotta ugyanakkor az ügyészségnek a IX.r. vádlott tekintetében kifejtett álláspontját, amely szerint a megyei bíróság helytelen ténybeli következtetése eredményezte a vádlott felmentését.

Az elsőfokú bíróság a IX.r. vádlottat érintően is felvette a jogilag releváns tényekre nézve az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást. A beszerzett bizonyítékok teljességét értékelte és mérlegelte, majd arra az álláspontra helyezkedett, hogy bár vannak bizonyítékok a IX.r. vádlott bűnösségére nézve, azonban azok számára nem olyan súlyúak, hogy kétséget kizáróan megállapításra kerülhessen a vádlott bűnössége, s ezért nem is állapított meg az ítéleti tényállásban olyan tényeket, amelyekből egyértelműen és minden kétséget kizáróan, szükségszerűen következne a IX.r.vádlott bűnössége.

Az ügyészség valójában a bizonyítékok mérlegelését támadta. Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége okszerű volt, ezért azt eredménnyel nem lehet támadni még akkor sem, ha adott esetben eltérő mérlegelésnek is helye lehetne.

Az ítélet tábla ezért a IX.r. vádlott felmentését támadó ügyészi fellebbezést alaptalannak ítélte. Az elsőfokú bíróság ítéletének ekörben való hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor, minthogy a megismételt eljárás tekintetében csak egy eltérő mérlegelésre adhatna a másodfokú bíróság iránymutatást, amely azonban nem megengedett.

A tényállás II/A és II/B. pontjában foglalt cselekményeket illetően is okszerű volt az elsőfokú bíróság következtetése a vádlottak büntetőjogi felelősségének a fennállására vonatkozóan.

A jogi minősítést illetően azonban csak részben osztotta a másodfokú bíróság a megyei bíróság jogi álláspontját (ítélet 207-211. oldal).

Azt csak észrevételezi az ítélet tábla, hogy a megyei bíróság azon érvelése helytelen volt, hogy a védett jogi tárgyak különbözősége folytán nem állhat egymással a specialitás viszonyában a fegyvercsempészet és a csempészet. A jogi tárgyak azonossága ugyanis egyáltalán nem feltétele a specialitás megállapíthatóságának. A fogalmi elemek összevetése pedig éppen azt a következtetést eredményezi, hogy a fegyvercsempészet a csempészet speciális változata, s éppen erre tekintettel nem állhatnak halmazatban egymással, amit egyébként a megyei bíróság helyesen állapított meg (ítélet 208. oldal).

Tévesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a fegyvercsempészet stádiumait illetően is.

Ezen bűncselekmény kriminalizációját a lőfegyverek, lőszeres stb. nemzetközi forgalmának, kereskedelmének, az államhatáron való keresztülvitelének a szigorú ellenőrzés alatt tartása indokolta. A szóban forgó bűncselekmény egy alaki bűncselekmény, amely megvalósulása során az elkövetési magatartás a fegyverek, lőszeres stb. határon való átjuttatásához (az országba való behozatalához, kiviteléhez, átszállításához) kapcsolódik. Ez nem egy „állapot” vagy „tartós” bűncselekmény. Az adott dolgok határon való átcsempészésével a bűncselekmény befejezetté válik. Bár egyes védők álláspontjával ellentétben egy bűncselekmény „bevezettség” létező jogi, még hozzá stádiumtani kategória, amelyhez köthet tettesi és bűnszegedi magatartás is, de jelen bűncselekmény esetén, annak nem állapoti illetve nem tartós jellege folytán, a bevezettség szakasza nem merülhet fel.

Ebből pedig egyenesen következik az, hogy a fegyvercsempészet tettese, társtettese csakis az lehet, aki a fegyvereket, lőszereseket stb. engedély nélkül, vagy az engedély kereteit túllépve áthozza a határon, vagyis az ország területére behozza, onnan kiviszi, illetve ilyen célból az ország területén átszállítja, s ezt követően a fegyvercsempészethez kötődő tettesi elkövetői magatartás kifejtésére már nem kerülhet sor.

Ez a bűncselekmény pedig jellege és súlya folytán a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés bűncselekményével a kialakult állandó bírói gyakorlat szerint látszólagos halmazatot képez, azt magába konsumálja még akkor is, ha a fegyvercsempészetet fegyvertartási engedéllyel tartott fegyverre, lőszerre nézve követik el (ezzel ellentétes jogi álláspont is ismert, azonban a jogalkalmazói gyakorlat egységes ebben a kérdésben). Ez egyben azt is jelenti, hogy a fegyvercsempészet elkövetőit nem lehet egyben lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés miatt is felelősségre vonni (Legfelsőbb Bíróság Bf.III.231/2001/5.szám).

Figyelemmel azonban arra, hogy a fegyvercsempészet bűncselekménye a fegyvereknek az ország területére való bejuttatásakor befejezetté válik, ezért az átcsempészett fegyverekre vonatkozó további elkövetési magatartások már megvalósíthatják a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés bűncselekményét (BH 2003.143., Legfelsőbb Bíróság Bf.III.713/2001/4. szám).

Mindezekre tekintettel

- az I.r. vádlott, aki **2. sz. tanúnak** és a VI.r. vádlottnak megbízást adott arra, hogy külföldről fegyvereket szerezzenek be, a fegyvercsempészet tettese felbujtójának a felbujtója - Btk.21. § (1) bekezdése - (közvetett felbujtó),
- a II.r. vádlott a fegyvercsempészet bűnszegede -Btk. 21. § (2) bekezdése - a fegyverek vásárlásához szükséges pénz átadásában való részvétele miatt,

- az V.r. vádlott a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjának II. fordulatóba ütköző, és aszerint minősülő lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntetnének bűnsegéde a fegyverek belföldön történő szállításában, elrejtésében való közreműködése folytán,
- a VI.r. vádlott ugyancsak a fegyvercsempészet tettesének, vagy a tettes felbujtójának a felbujtója,
- a VII.r. és a VIII.r. vádlottak, akik a tényállás II/A pontjában megállapítottak szerint az első fegyverszállítmányt a gépkocsijukban (helység megnevezése)-ről (helység megnevezése)-re szállították, szintén a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjának II. fordulatóba ütköző, és aszerint minősülő lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntetett társtettesként [Btk. 20. § (2) bekezdése] valósították meg, míg a második fegyverszállítmányt illetően kifejtett cselekvőségükkel (mint „előfutók”) ugyanezen bűncselekmény bűnsegédei. Figyelemmel arra, hogy a két elkövetési magatartásuk a folytatólágosság [Btk. 12.§ (2) bekezdése] törvényi egységébe olvad össze, ezért a cselekményük a súlyosabb elkövetési magatartás, azaz a társtettségben való elkövetés szerint minősül.

A bűncselekmények minősítése körében kellett foglalkozni a másodfokú bíróságnak azzal a kérdéssel, hogy az elsőfokú bíróság a bünszervezetben való elkövetést a bűncselekmények jogi minősítésénél állapította meg. Az ítéltábla álláspontja szerint a bünszervezetben elkövetés - nem pedig „bünszervezet tagjakénti” elkövetés - , mint a társas elkövetés speciális alakzata a Btk. Általános Részében (az értelmező rendelkezések - Btk. 137. § 8. pontja - körében) meghatározott fogalom, amelyhez a törvény az általános részi rendelkezések között fűz bizonyos, a büntetés kiszabásához kötődő jogkövetkezményeket. Ilyen minősített esete egyetlen bűncselekménynek sincs a hatályos szabályozás szerint. Ezért a megállapítása esetén nem az adott bűncselekmény „minősítő” körülményé-

Bf.II.240/2006/90.

nek tekintendő, hanem a büntetés kiszabása keretében kell megállapítani.

Az ítéltábla mindezek alapján az I.r. - VIII.r. vádlottak cselekményeinek a jogi minősítését, illetve a bűncselekmények megnevezését a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság a bűnösségi körülményeket annyiban pontosította, hogy az I.r. vádlott tekintetében a szervezeten belüli első számú irányítói szerepét tekintette súlyosító körülménynek, az V.r. vádlott esetében a

különösen veszélyes fegyverekre való elkövetést nem a fegyvercsempészet, hanem a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntettének az elkövetése körében értékelte súlyosítóként, a VI.r. vádlott vonatkozásában pedig a többszörösen büntetett előéletét.

Ugyanakkor az V.r. vádlott esetében a bűnsegédi minőség a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette kapcsán volt enyhítő körülményként értékelendő, míg a VII.r. és a VIII.r. vádlott tekintetében további enyhítő körülmény a bűncselekmény részben bűnsegédi minőségben történő elkövetése.

A bűnösségi körülmények fenti változásaival együtt is az ítélőtábla azt állapította meg, hogy a megyei bíróság - a minősítésváltoztatással érintett VII.r. és VIII.r. vádlott kivételével - olyan törvényes nemű és mértékű büntetésre ítélte a vádlottakat, amelyek mindenképpen szükségesek a büntetés törvényi céljainak [Btk. 37. §], az egyéni és az általános bűnmegelőzésnek az eléréséhez. A magas társadalomra veszélyességű bűncselekményeket bünszervezetben elkövető vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetések sokkal inkább enyhék, semmint eltúlzottak voltak. Tekintettel azonban arra, hogy a büntetések nem minősíthetők aránytalanul enyhének, csak kisebb mértékű súlyosításuk lenne indokolt, amelyre a Be. 371. § (2) bekezdésének értelmében nem kerülhet sor. Ezért a másodfokú bíróság nem találta alaposnak sem az enyhítésre irányuló, sem a súlyosításra irányuló fellebbezéseket.

Vonatkozik ez a mellékbüntetésekre is, azzal együtt, hogy a közügyektől eltiltás tartamának a főbüntetés mértékéhez arányosítása téves felfogás (ítélet 217. oldal 7. bekezdés), minthogy a mellékbüntetések mértékét nem a főbüntetés mértéke határozza meg, hanem azoknak is önállóan igazodniuk kell a büntetéskiszabási elvekhez [Btk. 83. §]. Tekintettel azonban arra, hogy a közügyektől eltiltások tartamát a másodfokú bíróság a büntetéskiszabási elvekhez igazodónak ítélte meg, ezért az előbbieknél csak a megállapítására szorítkozott, a mellékbüntetések megváltoztatása nélkül.

Ugyanakkor figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság a VII.r. és a VIII.r. vádlott cselekményét enyhébben büntetendő bűncselekménynek minősítette, mindenképpen indokolt volt a kiszabott főbüntetést - a rendelkező részben meghatározott tartamra - a vonatkozásukban enyhíteni.

A másodfokú bíróság a bűncselekmények elbírálása körében kifejtett indokolást kiegészítette azzal, hogy VI.r. vádlott tekintetében a Btk. 2.§-a értelmében az elbíráláskor hatályos büntető törvény került alkalmazásra. A kiutasításra vonatkozó rendelkezések [Btk. 61. §] ugyanis az elbírálás idején enyhébbek, mint az elkövetéskor. Kizárólag a törvényben taxatív felsorolt bűncselekmények esetén kerülhet rá sor, és csakis akkor, ha az elkövetőt legalább 10 évi szabadságvesztésre ítélik, szemben az elkövetéskori azon szabályozással, amely bármely bűncselekmény

esetén és bármilyen főbüntetés mellett, vagy önálló mellékbüntetésként is megengedte az alkalmazását.

Az ítéletből megállapíthatóan az elsőfokú bíróság a VI.r. vádlott esetében ténylegesen az elbíráláskor hatályos Btk.-t alkalmazta - helyesen -, azonban elmulasztotta felhívni az ennek alapjául szolgáló Btk. 2. §-át, s ezt pótolta a másodfokú bíróság.

Az ítélőtábla a büntetés kiszabása körében állapította meg a fentiek szerint azt, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekményeket bünszervezetben követték el, s azt, hogy a VI.r. vádlott a Btk. 137. § 16. pontja értelmében többszörös visszaeső, tekintettel arra, hogy a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekmények elkövetését megelőzően - különös visszaesőként - végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték (Siklósi Városi Bíróság 3.B.343/1998/36. számú ítélete), s a büntetésének a kitöltésétől (2001. október 17-től) az újabb bűncselekménye elkövetéséig három év nem telt el.

Bf.II.240/2006/90.

A másodfokú bíróság a 11/2003 (V.8.) IM-BM együttes rendelet 88. § (4) bekezdése alapján mellőzte a lefoglalt motorkerékpár forgalmi engedélyének az elkobzását, s azt a kiállító hatóságnak küldi meg.

Észlelte, hogy az elsőfokú bíróság több, az eljárása során felmerült bűnügyi költség viseléséről elmulasztotta a rendelkezést, s ezt a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése, valamint a 339. § (2) bekezdése alapján pótolta.

Pontosította továbbá egyes vádlottak személyi adatait.

A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította a vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján.

Az ítélőtábla a megváltoztató rendelkezéseket a Be. 372. § (1) bekezdése alapján hozta meg, míg az ítélet fellebbezések folytán felülbírált részét egyebekben a Be. 371. § (1) és (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén és a 338. § (1) és (3) bekezdésén, valamint a Be. 339. §-án alapszik.

Az ítélet tábla elutasította az I.r. vádlott védőjének **2. sz. szakértő neve** távközlési szakértő szakértőkénti bevonására, **(név)** tanúkénti kihallgatására, és a bűnügyi megállapodások titkosságának feloldására, illetve beszerzésére irányuló, valamint a IV.r. vádlottnak a „bérgyilkosok”-ra vonatkozó nyomozás anyagának beszerzésére irányuló bizonyítási indítványát. Azon túlmenően ugyanis, hogy megalapozott tényállás mellett nincs eljárási lehetőség a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételére, az ítélet tábla szükségtelennek is ítélte meg az indítványok teljesítését.

A megyei bíróság a távközlési adatokat nem egyedüli bizonyítékként értékelte a tényállás megállapítása során, hanem azokat más, őket alátámasztó bizonyítékokkal együttesen fogadta csak el, így ilyen jellegű további bizonyítás eltérő eredménnyel nem járhatna. A bűnügyi megállapodások beszerzését illetően pedig a már fentebb kifejtettek szerint a másodfokú bíróság osztotta a megyei bíróság azon álláspontját, hogy a megállapodások vizsgálata a bíróság kompetenciáján kívül áll. Ami pedig **(név)** kihallgatását és a nyomozati iratok beszerzését illeti, maguk a védők sem jelölték meg konkrétan, hogy ezekből milyen, a jelen eljárás szempontjából releváns bizonyítékot lehetne beszerezni, s az ítélet tábla sem látta szükségét a bizonyítás felvételének, minthogy abból az ügy elbírálása szempontjából lényeges bizonyíték beszerzésére nem látott lehetőséget.

Az ítélet elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdése zárja ki.

S z e g e d , 2006. évi október hó 6. napján

Dr.Maráz Vilmosné sk.
a tanács elnöke

Dr.Mezőlaki Erik sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Katona Tibor sk.
a tanács tagja

Ez az ítélet és a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2.B.268/2005/505. számú ítéletének fellebbezések folytán felülbírált és a jelen ítélettel meg nem változtatott része az I.r., a II.r., a III.r., a IV.r., az V.r., a VI.r., a VII.r.v, a VIII.r. és a IX.r. vádlott vonatkozásában 2006. évi október hó 6. napján jogerős és - a VI.r. vádlott kivételével - végrehajtható.

S z e g e d , 2006. évi október hó 6. napján

Dr.Maráz Vilmosné sk.
a tanács elnöke